

5. OBLETNICA EVHARISTIČNEGA KONGRESA V CELJU, 12. NA 13. JUNIJ 2015 *Celje, cerkev Svetega Duha , 12. Junij ob 21. uri*

Kateheze za mlade ob celonočnem češčenju
dr. Anton Jamnik, ljubljanski pomožni škof

JEZUS JE ZA NAMI NA POTI, HVALEŽNI SMO ZA DAR EVHARISTIJE, KJER
PRJEMAMO MOČ, DA SMO NJEGOVI MISIJONARJI

1. 5. OBLETNICA EVHARISTIČNEGA KONGRESA: MED PRAZNIKOM SRCA JEZUSOVEGA IN MARIJINEGA BREZMADEŽNEGA SRCA

Na Slovenski evharistični kongres v Celje, ki je bil v nedeljo 13. junija 2010, je romala milostna podoba Marije Pomagaj z Brezij. To Marijino in naše romanje je evharističnemu kongresu dalo še kako pomembno marijansko razsežnost. Osnovna misel tega romanja milostne podobe je bilo posvečeno devici Mariji kot učiteljici vere in zvestobe v preizkušnjah.

Kako pomembno vlogo ima Marija pri našem češčenju evharistije kaže že samo dejstvo, da je papež sv. Janez Pavel II. V okrožnici o evharistiji celo poglavje posvetil Mariji. Ob tem se je potrebno samo spomniti tradicionalnega evharističnega napeva ki pozdravlja Jezusa v evharistiji z besedami: »**Pozdravljeno, resnično telo, rojeno iz Device Marije.**« Evharistijo čudovito povezuje z Marijo: Kristusovo telo, ki ga prejemo pri evharistiji, ni drugačno od tistega, ki ga je prejel od Marije, torej nam na neki način Marija vsakokrat znova daje sad svojega telesa. Vez med Marijo in evharistijo je tiha in skrita, vendar zelo močna navzočnost.

V reviji Božje okolje (2003, št.3, str. 6-10 in št. 4, str. 6-27) je bil objavljen pogovor s kapucinom Cantalamesso, papeškim pridigarjem. V pogovoru navaja sv. Avguščina in tako lepo poudari: **«Marija je žena vere, ki je spočela najprej v veri in šele nato v telesu. Zato je vir navdiha, da na Božje darove in milost odgovorimo z vero. Marija je bila žena , ki je hodila v veri, ki je v veri napredovala. Ki je morda poznala tudi napor v veri.»**

In končno nam je pri pobožnosti do Marije čudovit zgled Lojze Grozde, ki je bil na evharističnem kongresu razglašen za blaženega. Z ljubeznijo do Svetega Rešnjega Telesa je bila pri njem kot nekaj samoumevnega povezana tudi iskrena pobožnost do Marije. »Marija, moja mati, jaz tvoj otrok!« je zapisal 19.12.1941. Kristus je sad Marijinega brezmadežnega telesa, Lojze je vsa gimnazijska leta ob njenem oltarju prejemal sveto obhajilo.

Ko razmišljamo o tem, da je evharistija hrana našega življenja, moramo najprej poudariti temeljne resnice naše vere, kajti potem bo vsaka sveta maša, obhajilo, obisk Najsvetejšega, ure molitve, predvsem izraz hvaležnosti našega srca ob veri in spoznanju teh čudovitih skrivnosti. Gotovo pa se je treba v češčenju tudi vaditi in se dati voditi Božjemu Duhu. Prepogosto molitev preveč izenačujemo s prošnjo in pri tem pozabljamo na Gospodove besede v pridigi na gori: »Vaš Oče ve, kaj potrebujete, preden ga prosite.« Temelj vse resnice češčenja Jezusove navzočnosti pod podobama kruha in vina je v tem, da je Bog, - Bog on edini, in da je človek zgolj človek, božja stvar, ki v spoštovanju in srčni svobodi stoji pred to Resničnostjo.

Ob tem pa je prav, da se zavedamo težav današnjega časa, okoliščin, v katerih govorimo o evharistiji. Današnji znanstveno- tehnični civilizaciji še kako primanjkuje duha molitve, hvaležnosti in ponižnosti. Nagnjeni smo k temu, da bi stvarnost, ki smo ji priče, le ugotavljali, jo opazovali v njenih zakonitostih in jo nato obvladovali za dosego lastnih koristi in ciljev. Resničnost, ki nas obdaja, postane tako le še predmet in materija brez globinske razsežnosti. In čim bolj napreduje takšno enostransko tehničiranje, tem manj je ta stvarnost resnično humani življenjski svet za človeka, kajti vedno bolj hoče iz človeškega življenja izriniti presežnost njegovega bivanja. Izguba čuta za duhovno področje se spreminja v mišljenje in ravnanje, v katerem je vse preračunljivo, vse določeno, vedno manj je prostora za skrivnostne razsežnosti bivanja. V tej zagledanosti in slepi zaverovanosti v lastno logiko, v neki kalup mišljenja, ki si ga človek ustvarja, se skriva velika nevarnost želje po samozadostnosti, kar človeka zapira tako pred bližnjimi kot tudi Bogom. Jezus se v Janezovem evangeliju razodene kot »kruh življenja«, »kruh, ki je prišel iz nebes. Judje tega nočejo sprejeti, ampak namesto tega godrnjajo obremenjeni s tolikimi predsodki. Njihova preračunljivost in zagledanost v lastno logiko jim je zaprla pot do Kristusa. Jezus v Lukovem evangeliju lepo odgovarja na to vprašanje: »Slavim te, Oče, Gospod nebes in zemlje, da si prikrl to modrim in razumnim in razodel malim.«

Češčenje evharistije ni beg pred svetom, nasprotno, le-to je temelj za to, da svet vzamemo resno in se trudimo, za lepe medsebojne odnose, ter ob tem gradimo občestva, kjer posebej čutimo navzočnost Kristusa. Ob češčenju evharistije se nam tako prepričljivo kaže, kakšno vrednost ima v božjih očeh vsak človek kot naš brat in naša sestra. Če je torej naše pojmovanje evharistije pristno in iskreno, mora v nas povečati in okrepiti zavest o dostojanstvu prav vsakega človeka. Zavest o tem dostojanstvu pa postane najgloblji nagib za naše razmerje do bližnjega. Tako bomo postajali vedno bolj občutljivi za sleherno trpljenje in stisko ljudi okoli nas, za vsako krivičnost in žalitev. Ob daritvi svete maše se naučimo spoštljivo odkrivati resnico o notranjem človeku, kajti prav ta človekova notranjost postane prebivališče Boga, navzočega v evharistiji.

Ko je mati Terezija 30. Junija 1980 obiskala Ljubljano, je med drugim dejala: »Naše veselje in naša moč je, da se nam Jezus daje kot kruh za življenje, ki pomirja našo žejo po ljubezni – po nas jo želi tešiti tudi pri drugih... Me nismo socialne delavke, kontemplativke smo sredi sveta. Vedno smo združene s Kristusom. V vsakem človeku ga vidimo... Ustanovil je evharistijo, iz katere moremo črpati moči, da bi živeli, kakor je on živel. Naš red je res težak. Toda z molitvijo in češčenjem Najsvetejšega zmoremo vse, to nas povezuje med seboj in z ubogimi.«

Knjiga pregovorov lepo pravi o Bogu, da je njegovo veselje bivati med človeškimi otroki. Morda je prav danes priložnost, da si postavim osebno vprašanje: Kaj pa meni pomeni Gospodova navzočnost v evharistiji, koliko o tem premišlujem in se za ta največji dar Božje ljubezni zahvaljujem, koliko dopuščam, da to božje bivanje vedno bolj prekvaša vse moje življenje in mi daje moči in poguma, da imam odprto srce za vsakega človeka, posebej tistega, ki je v največji stiski. Človeka ki potrebuje, da ga poslušam, znan najti zanj lepo besedo ali pa potrebuje materialno pomoč.

Krščanska občestva naj bi postajala prostor radosti, upanja, poguma, predvsem pa odrešujoča in možnost odkrivanja nove svobode bivanja. Preračunljivost, večna zaskrbljenost in vse večji individualizem, ki po besedah papeža Janeza Pavla II. Pomeni zaprtost vase in ima za posledico apatičnost in utrujenost, to ni krščanstvo, ki bi osvobajalo in odreševalo.

Vedno bolj »atomistična družba«, »družba cinične distance« po besedah Draga Jančarja, uničuje medsebojne odnose in človek ostaja pogosto sam. In kristjani pred tem nismo imuni ampak smo tudi mi otroci tega časa in vse premalo znamenje in pričevalci pristnih in iskrenih medsebojnih odnosov, ki v drugem človeku, v resničnem srečanju z njim, po besedah filozofa Bubra odkrivamo zakrament, navzočnost božjega, dar ki osvobaja in odrešuje in odkriva neskončna obzorja svobode bivanja.

Najlepši odgovor, vizijo, zgled in sporočilo polno svobode za naše pričevanje v sedanjem »milostnem trenutku zgodovine« nam daje Jezus sam. Med mnogimi primeri je srečanje s človekom v kopeli Betesda (prim. Jn, 5, 1-18). Temeljni problem bolnega človeka ni toliko v tem, da je fizično bolan ampak predvsem to, »da nima človeka« (prim. Jn, 5,7).

Z Jezusovim prihodom, ki je človeka videl, torej se zares srečal z njim, ve da ga ima nekdo brezpogojno rad, pa tudi brezimna množica postane skupnost, občestvo. Ko Jezus pride v to množico, se v tistem trenutku v tej brezimni gmoti tekanja in brezbriznosti drug za drugega, nekaj bistvenega spremeni... Jezus prinese mednje nekaj osebnega, posveti se jim, množica tedaj postane skupnost. ZAVLADA OBČUTEK PRIPADNOSTI, SEM NEKDO IN NEKOMU PRIPADAM, NEKDO ME POTREBUJE, ME IMA RAD... VEM TOREJ, ZAKAJ SPLOH SEM. RODI SE NOV SMISEL, VEM ČEMU SEM. JEZUSOVA PRISOTNOST BREZIMNO MNOŽICO SPREMENI V OBČESTVO.

Ali ni to tudi za vse nas odrešujoče sporočilo in naročilo, da tako pogosto apatično in apologetsko godrnjanje in preračunljivost zamenjamo z osebno radostjo bivanja, z »Lepoto večno davno, večno novo« (Avguštin), z zavestjo odgovornosti, da smo ustvarjeni, da živimo z drugimi in za druge.

2. MOLITE, BODITE MISIJONARJI: POJDITE IN GLEJTE V PRIHODNOST Z NOVIM UPANJEM IN NOVIM ŽAROM BOŽJE BLIŽINE

Molitev je človekov izraz vere. Prenehati moliti bi pomenilo prenehati verovati. Kakor bi pomenilo prenehanje dihanja konec življenja. »Dejanje, ki ne prihaja iz molitve, je podobno naključno izstreljeni puščici iz napetega loka: brez cilja in brez moči; nikakor ne more zadeti svojega cilja« (S. Fausti). Molitev je tako v celoti odsev našega hrepenenja po Bogu. Vse prepogosto se danes opušča molitev in krščanstvo se tako lahko spremeni v poceni aktivizem in plitvi humanizem. Zato je še toliko bolj pomembno poudarjati pomen molitve, tako osebne, družinske kot tudi molitve v različnih občestvih. Rado se zgodi, da pri svojih dejanjih računamo samo nase, na svoj ego, na svoje sposobnosti in tako v svojih pričakovanjih pozabimo računati z Bogom, pozabimo potrkati na njegova vrata.

Jezus nas vabi k molitvi, ki ne pomeni barantanja z Bogom za malenkosti, marveč nas vabi k molitvi za uresničitev božjega kraljestva, da se uresniči vse tisto, kar bi dalo naši zemlji bolj človeški in božji izraz. Pristnost in iskrenost naše molitve se kaže v tem, da ta svet vzamemo zares, okolje v katerem živimo je naš izziv in možnost, da odkrivamo sledi božjega delovanja.

Molitev je blagoslov, dar, da se moremo pogovarjati z Gospodom, ki nas je poklical v življenje. Je pa včasih tudi napor, še posebej v trenutkih naše »duhovne suše«, »temne noči križa« kot ja zapisal sv. Janez od Križa, ko se zdi, da je Bog daleč od nas, kot da nas je pozabil, ko ne čutimo njegove bližine. Vse to je doživljala tudi bl. Mati Terezija, kar je

zapisala v svojih spominih in pismih Pridi bodi moja luč. Toda prav v tej navidezni »odsotnosti Boga«, »božjega molka« se začenja resnična pot vere.

Vera ni stvar med stvarmi, ki jo imamo ali pa je nimamo, ki jo lahko sprejemamo ali pa opuščamo, ne da bi imelo to najgloblje posledice za naše življenje. Od tega, ali verujemo ali ne, je bistveno odvisno, kako vidimo svet, družbo, soljudi, svoje najbližje in same sebe. In od tega, kako zares dojemamo sebe in svet, kaj zares nosimo v srcu, je odvisno vse naše življenje in ravnanje. V luči iskrene vere uzremo nova obzorja in odkrivamo nove razsežnosti življenja, nove poti skozi zgodovino tudi tam, kjer so bile našemu zgolj človeškemu pogledu prikrite.

Hrvaški teolog Ivan Golub je zapisal: Zakaj verujem mi ni znano, morda zato, ker mi je dano! Obdarjeni smo z darom vere, z darom življenja in prav zato nas veliki indijski mislec Tagore vabi z zelo spodbudno mislijo: »Življenje nam je darovano, zaslužimo ga lahko s tem, da se tudi mi darujemo za druge, da jih opazimo, vidimo, poslušamo in skupaj z njimi doživljamo radost bivanja.«

Paul Claudel je v pismu svojemu mlademu prijatelju spregovoril o tem, kako je vera neprestana dinamika, kako od človeka zahteva neprestano odločanje in iskanje: »Luč nikoli ni odrečena tistemu, ki jo z iskrenim srcem išče. Modrost te čaka pri tvojih vratih. Blagor tistim, ki jo popeljejo v svoj dom kot častitljivo mater!« Za iskanje pravilnega ravnotežja med odgovornostjo za ta svet v katerem živimo in iskreno, pristno vero je torej odločilnega pomena, da ostajamo odprti Luči, ki ni odrečena prav nikomur na tem planetu. Samo na pot iskanja je potrebno stopiti. Ali kot je zapisal Shakesperare: Odločilna je pripravljenost, volja za iskanje in odločitev!!

To je izvir novega krščanskega pričevanja, to je nov začetek, to je tisto skrito, tiho OSEBNO DOGAJANJE V ODPRTOSTI ŽIVEMU BOGU, KI JE RESNIČNI IZVIR PRISTNEGA IN ISKRENEGA ŽUPNIJSKEGA ŽIVLJENJA. IN TUKAJ JE PROSTOR ZA SPOŠTOVANJE IN RAZUMEVANJE VSKAKEGA ČLOVEKA, ZA ODKRIVANJE NJEGOVEGA DOSTOJANSTVA NE GLEDE NA NJEGOVO PREPRIČANJE. EVANGELIJ NIKOGAR NE IZKLJUČUJE. BOŽJI POGLED PRAV VSAKEGA ČLOVEKA NA TEM SVETU IŠČE, LJUBI IN OHRANJA V RADOSTI BIVANJA.

Timothy Radcliffe, angleški dominikanec, ki predava na oxfordski univerzi se v enem zadnjih del, ki govori o izzivih krščanstava v sodobnem času sprašuje, kje je temeljna težava, da se v novih duhovnih iskanjih, ki so vedno bolj naraščajoča in zanimiva za sodobnega iskalca, mnogi zanimajo za vsa mogoča druga verstva in razno »koktail religioznost«, krščanstvo oziroma Cerkev pa ostajata nezanimiva in jih ne nagovarja. Postavljata si vprašanja ali to krščanstvo morda le ni postalo preveč utrujeno in naveličano? Ali nas kristjane vera res osvobaja, prinaša novo upanje, radost bivanja? Ali se zavedamo, da kot oznanjevalci ne moremo in ne smemo postavljati v središče sebe, kot da mi dajemo vero (in smo potem vedno razočarani in pesimistični), ampak da smo poslani predvsem k temu, da v bližnjem odkrivamo, to kar je Bog položil v vsakega človeka na tem planetu, tisto božje, luč, božjo podobo, tisto večno lepoto bivanja? Ali smo zares velikonočni kristjani, ali pa vse preveč godrnjamo, vidimo vse črno, bežimo pred reševanjem konfliktov in kar naprej živimo v nekem navideznem strahu da nam vsi hočejo nekaj slabega, se čutimo ogrožene in se neprestano branimo pred nečim »od zunaj« in vidimo vsepovsod neke sovražne napade?? Ali je to krščanstvo osvobajajoče in odrešujoče za sodobnega iskalca?

Tudi pod križem ohranjati vero, upanje in ljubezen: Božja in naša Mati Marija je z nami.

Pred nekaj dnevi sem bil na obisku v bolnici pri človeku, ki gre v svoji bolezni preko težke Kalvarije svojega življenja. Ker je mož in oče globoko veren mi je tako dejal v pogovoru: »Veliko molim, čeprav je včasih težko, ko se pogajam z Bogom. Pa tudi molitev je v bolezni težja kot sem si mislil preje ko sem bil zdrav. Včasih je v tem trpljenju moja molitev predvsem v tem, da Bogu izročam svoje trpljenje in križ, pogosto ostaja samo molk.... Prosim, da bil tako duhovno močan, da bi mogel sprejeti ta križ in ga v ljubezni darovati.... Ko mi za trenutke po božji milosti to uspe, se počutim svobodnega, v sebi kljub bolezni začutim nek mir, radost, upanje.....« Njegove besede, besede možaka, ki je priklenjen na posteljo, še vedno odmevajo v mojem srcu...

Zanesljivo je namreč, da se tudi danes, prav kakor je bilo ob začetkih Cerkve, evangelij svetu ne bo uveljavil s pomočjo modrih govorov, ampak s skrivnostno močjo križa. Ali kot je zapisal apostol Pavel: »Judje namreč zahtevajo znamenja, Grki iščejo modrost, mi pa oznanjamo križanega Mesija, ki je Judom v spotiko, poganom norost. Tistim pa, ki so poklicani, Judom in Grkom, je Mesija, Božja moč in Božja modrost.«

Modrost išče poti, ki naj bi jih človek prehodil, da bi ne izgubil svojega življenja. Že od nekdanj se človek ubada s smrtjo. Že komaj rojeni človek ima postavljeno svojo zadnjo diagnozo: smrt. Samo vprašanje časa je, kdaj bo umrl. Zato se vera sooča z vprašanjem, ali je mogoče umreti tako, da bi presegli smrt. Svetopisemska modrost nam razodeva Božjo ljubezen kot tisto, ki je sposobna rešiti človekovo življenje pred hiranjem in smrtjo. Ljubezen je sposobna narediti iz življenja dar, darovano življenje pa ostane, tudi če umre. Kristus nam razodeva, da človeškost, ki živi z ljubečo podarjenostjo, seže onkraj groba. Kar je zajeto v ljubezen, je iztrgano iz smrti. Vera pomeni oblikovati svoje življenje v ljubeči dar, ker je s tem življenje iztrgano iz pozabe in zatona. Vse bo minilo, ljubezen in dobrota pa ostaneta.

Kristjani naj bi v veri pričevali, da se ta dolina, v kateri živi človeštvo, ne konča na obronkih grobov, ampak se za vsakega človeka odpira nova razsežnost: seme, ki umira, vzkljuje; stran zgodovine se obrne na drugo stran, tako da se dva svetova razodevata drug v drugem.

Kdor je doživel veliko dobrote in ljubezni, ko je bil sam v zelo težki situaciji ali stiski, v srcu jasno čuti, da ta dobrota ne more biti pozabljena ter da je nekje nek večni spomin, ki to dobroto ohrani v spominu. In kdorkoli je vsaj enkrat storil eno zastonjsko dejanje, čeprav zelo majhno, vendar povsem zastonjsko, samo iz dobrote do drugega, v srcu jasno čuti, da je segel onkraj časa in pozabe. Vprašanje vere v vstajenje je odvisno od celotne vizije življenja, ki jo imamo.

Jezusova bolečina na križu ni obup ali absurd propada, ampak je odrešujoča bolečina, bolečina popolne Ljubezni, ki vstopa v največje temine vsakega človeka. Izročimo svojo življenjsko zgodbo tej odrešujoči bolečini in prosimo, da bi skrivnost svoje življenjske poti znali odkrivati v njeni luči. Hkrati pa v svojo molitev danes vključimo vse tiste, ki omagujejo pod težo križa. Skupaj z neko svetlo dušo, ki je takole molila za velikega iskalca Dostojevskega tudi mi prosimo:

Mati Božja, ki si tako dobra,
Poglej nanj, ki

mu je tako težko na svetu;
daj mu vsaj nekaj miru in ljubezni
in ga obvaruj, odreši. Amen!

3. VERA JE IZVIR UPANJA: LAHKO SE NEKAJ SPREMENI!

V MOLITVI IN ČEŠČENJU EVHARISTIJE SMO posebej povabljeni in spodbujeni, da naredimo korak od pasivnosti, ki temelji na pretiranem individualizmu in zato pušča prostor za manipulacijo s človekom. Ko se človek zapre vase, postane utrujen, naveličan, osamljen, celo čuti potrebo po manipulaciji. Zato je potrebna jasna in kritična misel, ki se rojeva v občestvu, kajti samo tako je mogoče presegati oboje sodobnega človeka z »bakterijo« ugodja, udobja, uživanja in individualizma, ki v končni fazi vodijo v nihilizem, malikovanje in pasivno vdanost v »usodo«. Ko smo skupaj, si lahko skupaj sooblikujemo tudi skupno življenje. Najbolj nevaren je fatalizem, češ tako je, nič se ne da spremeniti. Kar pa je velika prevara. LAHKO SE NEKAJ SPREMENI!! Svet pa se začne spreminjati pri meni in bo postajal drugačen, če bom sam drugačen, osvobojen strahov, predsodkov, slabih misli, zamer in sovražnosti, ki uničujejo medsebojne odnose ter pristen in iskren odnos z Bogom. Preseganje fatalizma, vdanosti v neko usodo, to je velik izziv za se nas.... Gledano v luči evangelija, v luči vere se more marsikaj spremeniti v mojem življenju in medsebojnih odnosih.

Druga velika nevarnost je torej »kultura« udobja in ugodja, češ kaj bi se trudil, bodo že drugi... Ta misel, »SAJ BODO ŽE DRUGI TO NAREDILI« JE NEVARNA IN UNIČUJOČA NA VSEH RAVNEH BIVANJA. In kristjani nismo imuni pred tem.

Pomembno je upanje, ki ga je potrebno vedno znova gojiti, spodbujati in ohranjati: upanje je v tem, da v vsem dogajanju, pa naj bo uspeh ali padec, spoznamo in verujemo, da nam Bog po vsakem dogodku nekaj pove in se naučimo nečesa novega! Prav vse na tem svetu ima svoj smisel, razlika je samo v tem, da je tega včasih težje, včasih pa lažje odkriti. Pri tem pa moramo biti predvsem potrpežljivi, ponižni in hvaležni za trenutek, v katerem živimo.

Biti kristjan v družbi pomeni predvsem: v vsakomur videti človeka, h kateremu naj po meni prihaja Kristus. Tako v besedah kot še bolj v dejanjih. Verodostojnost našega pričevanja je vedno bila in bo odvisna predvsem od naših dejanj in njihove skladnosti z besedami. Z velikonočnim veseljem lahko odstiramo nova obzorja svojim soljudem in družbi samo, če v resnici živimo iz razodete resnice, tako osebno kot v cerkvenem občestvu. »Po tem vas bodo spoznali, da se ljubite med seboj.« To naročilo velja za vsakega kristjana, ne glede na njegov položaj, družbeno funkcijo in dostojanstvo; višje, ko je, večja je njegova odgovornost, da posnema zgled Kristusove ljubezni.

Kristjani smo poklicani, da kot posamezniki in kot občestvo, s pričevanjem za velikonočno skrivnost in resničnim življenjem po veri pomagamo graditi takšno skupnost. Pri tem poslanstvu pa ne smemo pozabiti na čudoviti dar uma, ki nam je bil dan, da bi z njim urejali tako osebne kot skupne, družbene stvari. Tako kot skozi stoletja bi morali tudi danes moliti za zdravo pamet in se zahvaljevati Bogu zanjo. Najlepša zahvala zanjo pa je razsodno življenje: če se tudi tedaj, ko razmišljamo o zgodovini in sodobni družbi, ne dajemo slepo voditi besedam, ki jih je javni prostor prepoln, temveč uporabljamo dar umne presoje. Tako bomo udeleženi lastno dostojanstvo in največ prispevali k temu, da se v družbenem življenju uveljavi resnica, ki se je v vsej polnosti razodela v velikonočni skrivnosti. O tej resnici na poti k osebni veri pa nas more poučiti Sveti Duh, Duh resnice, ki krepi našo vero in nas povezuje v

občestvo. V moči tega daru bomo tudi svet in okolje okoli nas odkrivali v drugačni luči, pristno duhovno življenje in pripadnost občestvu nas vodita k radosti bivanja, kjer je prostor za pogum in zavest, da svoje življenje doživljamo kot dar predvsem takrat, ko smo s človekom in za človeka. Ali kot je zapisala sv. Katarina Sienska: »Bodi pristen in iskren, postajaj to, kar Bog pričakuje od tebe, in razsvetlil boš ves svet!«